

TAVET MUTSU - TALLINN

N° 92

EBA MÖRSJA

Farss 1 vaat.

TEATRI KIRJANDUS

E b a m ö r s j a,

29361

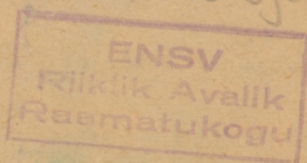
ehk.

Sõber sõbra seelikus.

Parss I jagus.

Ar 920

Ebamõrsja

EA 30969

Tallinnas

Mai kuul 1920.

791.2-82 " -1940"

O s a l i s e d:

Georg Muhlberg - möisaomanik
Max Pvelk - vennapoeg
Osvald - Maxisöber
Fritz - toapoiss.

Tegevus sünnib Max'i korteris

Lihtsalt mööbleritud tuba, ukseid: Tagasei-
nas ja paremal pool (vastlejate poolt) Akna, l-
laud ja toolid, keskel söömalaud ja toolid.

I e t t e a s t e :

Max ja Oskar.

Max: (Istub tooli peal, kirja käes hoides)

Oskar: Ütle siis ometi, ole hea, Max mis on sinuga juhtunud.

Max: Ah see pole sinu asi.

Oskar: Võib olla, pole see küll minu asi, selle vastu ma ei voidle... No kuid ma pean selle sulle tähendama et mulle see küll suuremad löbu ei pakku, kogu aega sinu ha-put naga pealt vaatata. Võib olla, võin ma sind kuidagi viisi aidata?

Max: Aidata... Ütle, millega võiksid sa mind aidata? Aga siiski... ma pean sulle jutustama.

Oskar: (istub) Lase tulla.

Max: Täna sõidab minu onu siia.

Oskar: Ja ^{se} ~~salles~~ seisab sinu õnnetus?

Max: No midugi.

Oskar: Mitte kui midagi ei sa ma sellest aru?

Max: Tema tasasilikkamata tahtmine on, et ma peaksin abielusse astuma.

Oskar: Vaat, kus oleks tore.

Max: Ja Aga tema ei saada mulle enne mitte krossigi raha, kui ma talle kirjutan, et juba kihlatud olen.

Oskar: Siis on asi vilets.

Max: Et ma praegusel korral koledasti raha puuduse all kannatan ja et sellest rübalast seisukorrest väljapeas mist leida, kirjutasin ma oma onule, et ma juba kihlatud olen.

Oskar: (tõnates.) Kihlatud... Pagan võtaks... Aga kellega siis sa õige kihlatud oled?

Max: Kellega? Vaat, see just see loll tükk ongi, et ma isegi ei tea. Ma mõtlesin et ~~olla~~ on, et onu, kui kuulda saab, et tema soov tühidatud, saadab mulle kobe raha järele ja asi ongi nü

ja asi ongi nudi.

Max: Aga tema kirjutab mulle, et ise siia sõidab, et isiklikult tutvustada pruudiga.

Oskar: Nu jah, kuidas siis.

Max: Ja kui onu teada saab, et mina teda t-
tüssasin olen, siis on kõik mokkas, seda tema
juba andeks ei anna.

Oskar: (naerab) H. - he - he... Peigmees on
on õige pigis... Siiski, meil on pruuti igata-
hes tarvis, kas ei saaks kuskilt na üüri-pää-
le?

Max: Ara räägi, Onu, sarnaseid lollusi.

Oskar: Aga, kas ehk meie pesueit ei kõlbaks
Mis?

Max: Noh, tõeste, sina viid oma jutuga ni-
kangele et mu kannatus lõppulikult lõpeb.

Oskar: (käsa plakentades) Suurepäraline...
Leidsin.

Max: Mida?

Oskar: Pruudi.

Max: Kus kahalt?

Osk: Siit.

Max: Ma leian, et sull kõik mitte korras
ei ole...

Oskar: Silmitse mind veidi.

Max: Noh... ja siis

Oskar: Mina saan sinu pruut olema

Max: Ah, jäta mind rahule, mul praegu sugu-
gi aega sinuga naljatada pole.

Oskar: Mina räägin sinuga õige tõsiselt.
Riided saan na 17-mast ja paruka selle toon
meie habemeajaja juurest. Üks silmapilk - ja a-
asjad on joones. Ja pealegi, kus mul selles
õige hääl ja nägu on pähe loodud. Aga küsitav o-
on, kas sa mind ka armastama saad?

Max: (tigedalt) Vaiki... ehk...

Oskar: Aga, Jumaluke, muud ei jää ju mi-
dagi üle, kui veedi janti mängida onu ees. Sa
võid üsna julge, oma osa saan hiilgavalt läbi r-

viima.

Max: See ei lähe ju...

Oskar: Lase ma aga panen riidesse ja sina s
saad hüüdma: "Tema, ehk mitte keegi muu".

Max: Arvad sa?

Oskar: Küll sa näed?

Max: Kui õiget teed raha ei saa, siis pe-
ab kõrvalisi teesi tarvitama. Pole midagi parat-
ta. Sa võiksid veidi rutata, sest onu võib iga
silmapilk siin olla.

Osvald: Viie minuti pärast olen ma sinu jum
aldud mõrsja. Ainult ühe tingimisega; sinu nais
eks ma küll ei tule (paremate poole ära)

Max: (üksinda). Oigust ütelda, ei peaks ma
mitte sarnast janti tegema... ja kui see välja
tuleb, sa Jessuko... siis saab küll mõru olema.
Aga siiski, üle ei jää ju midagi, kus kohalt ma
niiruttu siis õige mõrsja välja võtan.

Es

2 e t t e a s t e:

Max ja Georg Mühlberg.

Georg: (näitelava taga) Mitte ühte elavat h-
hinge.

Max: Sa taevake, onu on juba siia jõudnud.
(keskmist ust lahti tehes) Onukene, teie olete
juba siia jõudnud?

Georg: (sisse astudes) Nagu näed poja-
kene, nõnuudleme siis. (suudlevad) Kuidas elad?

Max: Pole viga.

Georg: Aga sina, nagu näha ei rõõmustagi mi-
nu siiatuleku üle?

Max: Rõõmustan, väga rõõmustan onukene.
(katsub teha, nagu oleks kõik hea) Viimaks ometi
onuke sõitsite siia... (onu ümbert kinni haarates
Lubage teid veel kord suudelda, minu kallid arma

no, kätt song

onukene. Kahetsen vägr, et ma teid vastu ei saa võtta nagu kord ja kohus. Aga mis, minu süda on täis armastust, ning täitsa teie võimuses.

Georg: Noh mine, aga ma seda tahägi. Aga mis saab mõrsja selle kohta ütleva.

Max: Ah, ja ... No aga see on hoopis teine armastus, onukene.

Georg: Ah ... sellest pole mull aimugi. Luba sulle õnne soovida uue elu alguse puhul. (suudlevad).

Max: Täna teid.

Georg: Kas said selle asjaga ka ruttu hakkama.

Max: Ja.

Georg: On temake ka kena?

Max: Pole viga, läheb korda.

Georg: Aha. Pea asi, et ta aga sulle meeldib. Jgal juhtumisel saab kena partii olema?

Max: Noh igatahes.

Georg: Aga kuidas siis välja näeb? Ehk on sul pilt?

Max: Mis pilti?

Georg: Noh, üks ikka *päämpilt* fotografi.

Max: (kohmetult). Ma ju ütlen fotografi pole veel jõudnud. Pole veel valmis. Meie laste me seltsis ülesse võtta.

Georg: Nii nii... See on väga kena... Aga kuidas ta siis meid välja näeb?

Max: Kuidas välja näeb? (ennast kaotades) See on kuidas välja näeb?

Georg: Ma küsin: blond, schäten või pro-net?

Max: (õige kohmetult). Ah, soo, nii... Tema, tema on umbes...

Georg: Noh!

Max: Umbes - pruunikas, kastanja. Saate aru.

Georg: Täheandab. - must?

Max: Ja ja ühna must (kõrvale) Isegi silmade ees läks mul kõik mustaks (tooni muutus)

• Istuge onukene... Teie väsite ju ära püsti seis

tes.

Georg: Pole viga. Aga Max. mis sa arvad k
kas meie ei söidaks mitte mürsjaja juure.

Max: Oh ei onukene. Ta söidab ise varsti
siia.

Georg: Siia? See pole ju mitte viisakas.

Max: Pole viga, temaga võib seda.

Georg: Ja teie armastate ühte teist?

Max: Koledal kombel.

Georg: See juba meeldib (istub) Noh jutu
ste mulle veel midagi mürsjast rohkem, pikemalt

Max: Rohkem pikemalt? Kuidas ta välja nä
eb, seda ma juba seletasin.

Georg: Aga kes on tema vanemad?

Max: (kohkudes). Tema vanemad?

Georg: No jah... ma usun, tal peaksid ik
ka vanemad olema.

Max: No ja, kuidugi on... Missugused nad
on kenad vanemad...

Georg: Aga mis inimesed nad on?

Max: Oo, lihtsalt, suurepäralised inime
sed.

Georg: Uhesõnaga, viisakas perekond?

Max: O, ja, väga kena perekond.

Georg: Aga kuidas mürsjaja nimi on?

Max: Nimi?

Georg: No jah. Tal vist peaks nimi olema

Max: Ja onukene, tal ikka nimi on küll
ja pealegi ilus kõlav nimi...

Georg: Või oled ära unustanud?

Max: Oh, mis teie onukene. Kuidas seda
võiks... Tema nimi on Tema nimi on Lydia.

Georg: Lidia, Lydia?

Max: Ja, ja Lydia... eks ole tösi onu,
kenad nimi mis?

Georg: Ja, ei või muriseda. Aga kuidas i
ise nimi on?

Max: Isa?.. Isa.nimi on, on...

Georg: Kuidas? Sa ei tea veel oma tule-
vase abikaasa isa nimega.

Max: Kuidas nii onukene? Kuidas ma seda ei peaks teadma. Tean väga hästi kas eesnimi või liignime?

Georg: Noh kas või liignime.

Max: Liignimi on tuntud, väga tuntud. Ainult ma imestan, kudas teie siis seda ei tea... Auk on tma liignimi.

Georg: Tähendab, Lydi Auk ja Maxi Pulk Pole viga kõlab kaunis viisakalt: (tema par. kätt silmitsedes, hirmuga) Kuule, Maxi mis ma näen.

Max: (ehmatades) Mida siis onuke?

Georg: Aga kus on sinu kihlasõrmus?

Max: (kõrvale) Kurat võtaks; seda olen ma hoopis unustanud. (temale) Ma, ma võtsin sõrmest ära on veidi vaike?

Georg: Väata ette, kui juhtub seda sinu mörtsja nägema, siis läheb sull viis minutid ä räbalaste.

Max: Oh, pole viga onuke, temal on see ükskõik.

Georg: Jmelik päär.

Max: Teie onuke, emas vanas eas, saate meitest ainult löbu maitsma.

Georg: Annaks Jumal... Vaat sulle tükki. Seda kõige tähtsamad olen ma sootuks ära unustand.

Max: Mida nimelt, onuke?

Georg: Paljama kingitus. Mis sa arvad, mida nimelt võiks temale kinkida. *hädal*

Max: (rõõmustades) Kast havanna sigari *si*

Georg: Kuidas, kas ta siis suitsetab?

Max: Vabandust, ma eksisin veidi. Mitte tema, vaid mina suitsetan. Üleüldse kinkige, mis tahate; ta saab kõik vastu võtma.

Georg: Väga hääl, ma juba valin ise välja. Kui ta juhtub ennem siia jõudma, kui mina, *si* is ütle, et onu tahab väga häha, ning tuttavaks *si*

saada. (võtab kübara) No, ma lähen... Kuule!

Max: Kui tema mulle meeldib, noh ega ma siiski ka paari kümne tuhande peale ei vaata. Aru saad? Nii siis, kuni jälle nägemiseni... (onu keskelt ära)

Max: Nägemiseni, nägemiseni, onuke. Kuidas see jänt küll ükskord lõpeb? Peaks ma aga kuidagi viisi raha kätte saama, pärast võiks ju ütelda, et karakterid ei läinud kokku ja asi tepts ongi nudi.

3 e t t o a s t e:

Oskar: (paremalt poolt naisterahva ülikonnas; valkjast parukas peas) Siin ma olen kogu täiega, noh, kuidas meeldid?

Max: Ptui kurat võtaks!

Oskar: Eks ole tõsi, läheb korda, mii?

Max: Päril tore, vat see juba läheb.

Oskar: Aga kus onu on.

Max: Ta tuleb kohe tagasi, kuid nõnda kaua teeme proovi veidi.

Oskar: Läheb lahti.

Max: Esiteks, räägi minuga "sina" ja hüüa mind Max'iks ära aga unusta.

Oskar: Ei unusta, mina Maxike.

Max: Pea ennast üleval, nagu see noore naisterahvale kohane; ja ära liiga palju lobise

Oskar: Tean, tean.

Max: Noh, kui juhtub ehk kogemata mõni üleliigne, ehk mitte kohane sõna üle huulte libise ma tee siis nagu ei saaks sa sellest aru, ning löö silmad maha ja punasta.

Oskar: Küll majuba aru saan.

Max: Sina, kui neitsi kunagi, sa ei pea sellest midagi aru saama Punpea!

Oskar: Aga Maxi sa lubad enesele liiga palju.

Max: Sina, kui sa käid, ära võta pikad sammud, sest tütarlapsed ei käi iialgi nii. Sa pead, vat nii, kergelt (kõnnib üle näitelava lühikeste sammudega)

Oskar: Ma võin seda ka (järele tehes kuid see peab õige kõnarliselt välja tulema)

Max: Väga häa, istu nüüd tooli peale.

Oskar: (tooli peale istudes paneb jalad üksteise peale) Kas nii?

Max: Nii-ei tohi.

Oskar: (jalgu vahetades) Aga kas nii võib

Max: Oh ei, kas oled sa seda näinud, et naisterahvad niimoodi istuvad.

Oskar: Aha saan aru (võtab jala teise peal altära) Eks nii ole parem?

Max: No vat, see juballäheb, ja ära aga kätega vahkle, ning istu rahulikult.

Oskar: Äitab vist juba, ma juba tean, kuidas tuleb ennast üleval pidada.

Max: Noh, aga kui sa juhtud minu asjad mokka panema, siis läheb sul halvasti.

Oskar: Aga ka mina pean sulle ühe tingimise ettepanema.

Max: Ja, see oleks?

Oskar: Sinu naiseks saada, ei ole ma mingi hinna eest nõus.

Max: Lamba, pea.

Oskar: Aga kui onu saab peale käima?

Max: Tst... täsa, ma kuulen sammusi, see on onu.

Oskar: Oh, mu süda väriseb, kui tälle saba, katsu kuidas ta lõhub.

M.

4 e t t e a s t e:

Georg Mühlberg ja endised.

Georg: Siin ma olen. Austatud preile.
juba siin!

Max: (tasa Oskarile) Heia nüüd kõrvad kik
kis, (onule) Jah onu, just praegu jõudis preili
siia.

Oskar: (Georg:) (kniksu tehes) Tere.

Max: Lubage tutvustada... minu... mörtsja,
ja mina herra onu!

Georg: Väga rõõmustav! (Maxile) sa ütlesid
ennemalt, et sinu mörtsja mustajuukseline on.

Max: (ohmatades enesele) Kurat võtaks! (onu-
le) kas tõesti ütlesin ma?

Georg: No ja muigugi.

Oskar: Maksike onul on õigus varemalt ma ol
in küll mustajuukseline.

Georg: Kuidas? *blondid*

Oskar: Et nüüd valkjad juuksed moodis siis
läksin ka mina neid valkjaks värvida. *blondideks*

Georg: Või nii?

Max: Ja ja onu, habemaajaja juures.

Georg: Poleks tarvis olnud seda teha. Parema
on, kui noorel naisterahval kõik asjad loomulikud
on.

Oskar: Oma juuksed olen ma oma kallil Maxil
pärast ohverdanud.

Georg: Ja poleju seda väärt, mu laps Kuidas
teie nimi on, ma unustasin ära.

Oskar: (ruttu) Oskar! (sülitab) Ptui...
Rosalie, Rosalie.

Georg: (imestades) Rosalie?

Oskar: Ei ei aga vahest mu Max hüüab mind
nõnda.

Georg: Ütle mulle Max sul on vist veel mõn
armuken?

Max: Kuidas nii?

Georg: Sinaju ütlesid, et sinu mörtsja
nimi Lidia on.

Max: (enesele) Nüüd olen ma siis hiilga-
valt sisse kukkunud.

Oskar: (tasa Maxile) Mis pärast samulle
ennemalt ei ütelnud, mis mu nimi on?

Georg: Mitte midagi ei saa ma aru.

Oskar: (tooni muutes) Maxi mis see tähendab, sa pead mind?.... (vaheaeg) No vaadake nüüd onuke, ta ei taha mind enam, ta on mind petnud. ta armastab ühte teist... o, ma vaene õnnetu tütarlaps. (laseb Georgi naale).

Georg: Rahustage, minu armas laps, võib olla, on see tühi plära.

Oskar: Kuidas võib see plära olla, mõtelge üks Lidia, ei ma seda küll välja ei kannata. Teemale küll ei lähe.

Georg: Junala pärast, lapsed, ilma kärata... ma ei kannata sarnast kära välja. Max peab kõike ära seletama.

Oskar: Jah ta peab seletama. Räägi meie kuuleme.

Max: Mida seal seletada. Lydia meeldis mulle enam kui Rosalie.

Georg: Kuidas?

Oskar: Vaat sulle pirakast.

Max: Teie ei saa minust aru. Tulle meeldib nimi

Lydia enam kui Rosalie.

Georg: Tõesti Max, seda poleks ma küll enesele lubanud. Tsitaks - preili on sinu pärast juukseid värvida lasknud ja nüüd tahad sa talle sarnasel moel vastu tulla.

Oskar: Ja jah kes teab, mis kõik veel ei tahta ühe vaese mürsja käest... see on hirmus.

Georg: Noh, asi on siis sellega korras, ärasel gitatud... Nüüd peate lepituseks üksteisele suud andma.

Max: Aga onu...

Oskar: Onul on õigus Mis meie häbeneme, Maxi-ke, suudleme (Maxi poole minnes).

Max: (tasa Oskarile) Sa lähed oma asjaga liiale

Oskar: (tasa Maxile) Ara aga hambaid sisse toeta (teda kaelustades) Minu kallis magus Max

Max: Minu armas kallis Lydia (suudlevad)
(Oskar ja Max peale suudlemist, keeravad ruutu ümber, sülitavad) Ptüü!

Georg: (tulekat nuusutades) Vaat lapsed, see ju ba meeldib mulle.

Oskar: Teie lubate? (võtab tubakut, nuusutab)

Georg: Kas ka teie ninatubakut tarvitate?

Oskar: Vahest küll.

Georg: (kõrvale) Imelik plika, ja hääl see on a tal ka, nagu mõnel kes... noh, mõnel piiritu se ninal.

Max: (tasa Oskarile) Sa tahad mind lõpulikult sisse vedada.

Georg: (kõrvale) He... mul tuleb ette, et see mürsja küll Maä'ile kõlbulik ei ole.

Oskar: (Maxi poole) Maxike, onukese köht on teelt tulles vist küll tühjaks läinud.

Georg: Oh, ärge kartke, ma juba võtsin veidi pruukosti, aga täna tahaksin ma küll...

Oskar: Kas viina, või õlut?

Georg: Ei, teed võiks keeta.

Max: Silmapilk onu, ma lähen käsin theemasina üles panna. (keskelt ära).

Georg: Ma olen õnnelik, et teiega üksinda võin jääda.

Oskar: (kaketeerides) Onukene! -

Georg: Vaadake, mul on nimelt mõnda küsimust teile ette panna.

Oskar: Vaat sulle kutat.

Georg: Kuidas see teil nii ruttu juhtus?

Oskar: Mis nimelt?

Georg: Kihlamine.

Oskar: Ah kihlamine? Mida varem, seda parem

Georg: Tähendab, teie armastate üksteist?

Oskar: O, ja... koledasti... Macike on kõik mu peaaajod segamini ajanud.

Georg: Jutustage, Lydiake.. palun andeks, etn nii julgesin hüüda.

Oskar: Oh, pole viiga, hüüdke kuidas tahate

Georg: Noh, hea küll... Mõnda siis Lydiakene jutustage mulle kus kohal, ning kuidas teie Maxiga tutavaks saite?

Oskar: Piirita kõrtsis, see tähendab ma tahteti ütelda, kõrtsi kõrval majas, elas minu tädidike. Ah, see oli tore romaan.

Georg: Romaan?

Oskar: Ja see sündis nimelt piirital. Meie istusime jõe kaldal...

Georg: Kes? Teie või Max?

Oskar: Ei, minu öde ja mina.

Georg: Aha...

Oskar: Ja siis hakkas Maxi meie poole sõudma..

Georg: Kuidas sõudma?

Oskar: Paadiga, ag kuidas teie mõtlete, ja korraga karnapsti vette. Saite aru?

Georg: Praegu ei saa ma veel midagi aru.

Oskar: Ma... mul tuleb ette, et ma vist küllalt arusaadavalt jutustan?

Georg: Tähendab, tema kukkus vette, kuid tema peasteti.

Oskar: Arusaadav, kuidu poleks ta ju elavate kirjas olnud.

Georg: Aga, kes teda veest välja tõmmas?

Oskar: Mina tirisin.

Georg: Tõesti? Teie mõistate ujuda?

Oskar: O, ja kuidas veel. Vaatan... Maxike puperdab vee sees, ümberringi pole näha

mitte ühte elavat hinge... Mina ei mõelnud kaua
... riided seljast, saapad jalast - ja hüppan
vette... kahman vaesekehe Maxikese turjast ki
nni ja tirin teda veest välja, kaldale.

Georg: (kõrvale) Jmestamise väärt tütarlaps.
(temale) See oli suur vägitegu.

Oskar: Kuidas, siis, kuidas siis?

Georg: Ja sellest ajast peale armastate üksteist
veel enam?

Oskar: Nagu sukk ja saapas. Kunagi ei ole meie ü
üksteisest lahus.

Georg: See on kena... Kas teie vanemad on ka sii

Oskar: Mul pole vanemaid... Ma olen vaenelaps.

Georg: Kuidas, teil ei ole vanemaid?

Oskar: (kurvalt) Ei, - surnud!..

Georg: Või nii? (kõrvale) Aga Max ju ütles, et
tal vanemad on ja veel head inimesed. (temale)
Kes oli teie kadunud isa?

Oskar: (ikka kurvalt) Pagar, tor edad timpud
treis. ^{tegi}

Georg: Siin, nagu näha, pole mitte kõik asjad ko
rras.

5 e t t e a s t e :

=====

Max: (tuleb kandelaud käes, mille peal 3 theekla
si ja paneb paremale poole laua peale)

Ma

Frits: (katab linaga lauda Maksile) Ka ma võiksin
praegu suupiste eest kohe raha saada?

Max: Pane siia (tooli peale näidates)

Frits: (katab linaga lauda Maksile) 25 rubla suupi
ste ja kolm pudelit viina 300 rubla, kokku 325
rubla.

Max: 325 rubla. Väga hea... Silmapilk, (orsib tas
kust Lydikene, kas ehk juhtub vast 325 rubla
olema. Mul pole.

Oskar: (unustab, teeb liigutuse, tahab püksi tas
kust raha võtta) Maxike, ma olen kabiukse rahakoti

koju unustanud.

Georg: Mis on, Max?

Max: Tühiasi onukene... Mul pole peenikest ta-
ha, suupiste eest maksta.

Georg: Kui palju on tarvis?

Max: 325 .- onukene!

Georg: (võtab rahakoti annab) Siin on 400, mis
ülejäeb, võite omale pidada.

Frits: Täna väga (keskelt ära).

Max: (tasa Oskarile) Ole nüüd veidi mõistlikum
muidu annad ennast välja (kõrvale kõvaste)
Ja nüüd siis võime einet võtta.

Oskar: See on ülikena. Mul on õige hea isu.
(tasa Maxile) Peaks sa teadma pagana pärast
kuidas mul viina neelud käivad.

Max: (tasa) vaiki ometi ükskord.

Georg: (kõrvale) See preilike ei meeldi mulle
mitte tolmugi.

Oskar: (võtab tooli pealt korvi ja paneb laua
peale) Kurat küll on aga raske kory. (paneb
suupiste lauale) Ah missugune suupiste..
kalamari, juust, vorst. Kas ainult 3 pudelit
viina? Maxikene kaskolmest pudelist sääb?

Max: Aitab küll.

Oskar: Ja kongakit polegi.

Georg: (imestades) kas teie ka kojakit joote?

Oskar: Mina? Ei... taevast küll... Mina muretsen
ainult teile.

Georg: Minu pärast olge mureta. Enne lõunasööki
ei joo ma midagi.

Oskar: Aga täna joote... minu terviseks. Maxile
ke peabjooma. *aga üht asja ei ole*

Max: Nimelt mida?

Oskar: Haringaid. Sa tead ju ometi, et ma suur
heeringa söber olen..

Georg: (kõrvale) Preilikesel on iseõraline mait

Oskar^{se}: Palun mu herrad. Onukene istuge siia.

Georg: Mul pole ju sugugi söögi isu.

Oskar: Jooge üks klaas viina, küll siis isu
tuleb. (kõik istuvad, Oskari jääb nende
keskele) Mu herrad, hakkake peale. Arge häber-

nege onukene, olége nagu kodus. Ma võtan kalamarja ma armastan seda hirmsaste, (hakkab s sööma)

Georg: (Oskarile) Tehke mulle olege head üks või-leib.

Oskar: Määrige aga ise - mul pole aega.

Max: Aga Lydiakene!

Oskar: Ma ei tea, kuidas onu tahab. õhukeselt või paksult rasvast või. (jõrsku ülestõustes) Maxike kus viina klaasid? Ega me siis pudelitest jooma hakka.

Max: (tõustes) Ma toon kohe.

Oskar: (vajutab teda tagasi istuma) Istu, ma muret sen ise. Eks ole õigus onukene, see on minu asi. Ma pean ju õppima majapidamist. Aga kui viina k klaasisi pole, võib ka klaasidest juua. Ma toon milmapilk (pahem pool. ära)

Georg: (püsti tõustes tigidalt) Max, Max mis oled sa teinud?

Max: Kas minu mürsja ei meeldi teile?

Georg: Mitte kübetki. Kuidas võid sarnast naisterahvast armastada?

Max: Meie vahel öelda onukene, ma ei armastagi teda

Georg: Mispärast sa siis kihlasid temaga?

Max: See oli teie tahtmine. Et mul naisterahvaste juures tutvust ei ole, siis võtsin ma teda.

Georg: Esimese vastustuleja? Kena siht, ei, see ei lähe, ja mina astsin veel kuld uuri... Sa ei tohi temaga abielusse astuda.

Max: Ja mina mõtlen seda.

Georg: Need pülmad peavad pidamata jääma.

Max: Muidugi aga kuidas?

Georg: Küll ma juba toimetan.

Max: Kui see teil võimalik, siis saan ma teie vastu tänulik olema.

Georg: Muidugi peab ka seda arvesse võtma et sa teema vastu kohustatud oled.

Max: Millega?

Georg: Ta peastis ju su elu.

Max: Minu elu?

Georg: Nü jah ta jutustas ju mulle kuidas ta sind v veest välja tõmanud.

Max: Ah jä... ja.. õigus. Ma pidin Härjapea jök
ke kra uppuma.

Gorg: Aga tema väakis mulle, et piirita jökke.
ka siin on ta pudru keetnud. Ja missugused
lõuad tal on, üleüldse pole ta krossigi väärt

Max: Jah, jalad on tal küll veidi papasse läind,
kõrvale) Väin juba aimata, kuidas ta vanamehe
suud silmad, täis valetas.

6 e t t e a s t e :

=====

Oskar: (kolme suure klaasiga) Et viina klaasid
meil puuduvad, siis peame nendega ka leppima
(paneb klaasid lauale).

Max: (järsult) Lydia.

Oskar: Ah mis... See igavene tilgutamine tüütab
ju ära. Siia omati läheb sisse veidi. Eks ole
tõsi onukone, perenaine peab alati teadma, mis
pärem ja praktilisem on.

Georg: (kõrvale) Ah, kuidas mul viha tõuseb.

Oskar: Maksike sul on vist nuga korgitõmbajaga?

Max: (annab) Siin.

Oskar: Sa oleks võinud ju ka pudeli korgid ära tõi
tõmmata. Kõik pean ma ise tegema. (pudelit kabi
jale vahel hoides tõmmab korgid ära)
Soo. Ma kalkan sisse, aga sina tee nüüd teised
pudelikid lahti.

Max: Praegu ju ühest aitab.

Oskar: Aitab küll, aitab ainult minu klaasile, ku
na neid ju kolm on.

Max: (teeb teise lahti kallab sisse (kõrvale)
Tema ülespidamine saab kasu tooma, muud, kui
onuke anna aga raha.

Oskar: (klaasi tõstes) Onuke joome sinasõprast.

Georg: (tigidalt) Ei mõtlegi (tõuseb)

Oskar: Heaküll. Teie haavate sellega oma tulevast
sugulast. Teie terviseks onuke (joo).

Georg: Teie ei saa iialgi minu sugulaseks.

Oskar: Kihlatud, kuid mitte veel laulatud.

Oskar: Maxike vandus, et saab mind kuni surmani armastama.

Georg: Ma armastan avalik olla; ning otsekohe su sõnal suusisse ütleda. Maxi, sina ei tohi sel te naisterahvaga abielusse astuda.

Oskar: (tõustes) Naisterahvas... Mis naisterahvas ma olen, - noor tütarlaps... Ai, ai ma langen minestusesse, Maxike hoi mind, ehk muidu ma lõhken.

Max: (tasa Oskarile) Ole mõistlik, muidu lähuvad ma asjad kõik mokka.

Oskar: (tasa Maxile) Kõik potilaadale (kõrvale) O, kus on minu eu. Oh, ma olen õnnetu petetud mõrsja. Mis sarvad nüüd minu vanemad ütlevad?

Georg: Aha, nüüd püüdsin ma teid löksu, teate kes teie olete? Teie igavene petis, veletaja... Lo bamolu. Maksile ütlesite, et teil vanemad on ja pealegi tore perekond, kuid minule luiskasite - teil ei olegi vanemaid - ja nüüd ilmusid jällegi vanemad päevalagedale.

Oskar: Lubage, lubage.

Georg: Mitte midagi ma ei loba. Ma ei usu enam teid Kõik ainult luiskate. Teie ütlesite, et olete Ma xi piirita jõest välja tõmmanud, kuna ta hoopis pidi härjapea jökke uppuma. Max kas tõesti (osk. poole käega näidates) Sa paremad ei leidnud omale

Oskar: Ma kaeban teid kohtusse. Mul on üks endine li nna vaht tuttav.

Max: (teda tagasi hoides tasa) Tõst.

Oskar: Ta andis mulle oma sõna. Oh ma vaene õnnetu, petetud mõrsja.

Georg: Max, kas tõesti tahad oma elu hukatusesse vii

Max: Mina, mina, onuke!

Georg: Teie saate ju isegi aru, et sarnastel oludel mitte juttugi ei või olla pulmadest. Ja kui Max saab tungivalt nõudma, siis ütlen ma ennast paran dusest lahti.

Oskar: Aga mul olid suured kulud, ma olen väga palju kulutanud, ma vidin enesele uued kihla kleidid te ha laskma uus pesu, aluskonnad korset ja palju tar beasju naisterahva toaletti jaoks.

Georg: Kui teie olete nõus Maxist lahti ütleva, siis maksan ma silmapilk heameelega Teie kulud ära.

Max: (tasa Oskarile) Soola rohkem. kuid igatahes jagame pooleks.

Oskar: (tasa) Täheb lahti!

Georg: kui palju teil kulusimoli

Oskar: 3500 rubla.

Max: Lydiake, aga kihluapidu tuli ju ka 2000 rubla maksma.

Georg: Tähendab 5500 rubla olge head.

Oskar: Siis ostsin ma veel uued kummi kalussid. Kuid ükskõik neid ma arvesse ei võta. (võtab raha) Nüüd pole mul Teie Maxit tarvis, võtke ta omale, pange klaaskappi.

Georg: Noh, Max ole nüüd õnnelik, et ma juhtusin siia sõitma, muidu oleks sa õnnetu inimene olnud. siin maa peal.

Max: Jah - ma näen, et head mõistliku elu selsilist pole nii kerge leida.

Georg: Oota kunni ükskord leiad.

Max: Nii kaua panen hambad varna ja pihgutan rihma.

Georg: Või see on see haige koht. Finanside kriisis. He - he - he. Säh võta esiteks (annab raha).

Max: Täna südamest onukene!

Georg: (Oskarile) Vabandage mind, minu preili, e et ma teie käest peigmehe ära võtsin.

Oskar: See on kõik tühi rämps. (Sulitab selle peale. Hõnele ma ikka kaela määrin. Vanaks tüd rukuks ma ikkagi ei jää. Nii siis, head ter vist kallid onukene. (raputab tema kätt) Ela hästi Maxikene, ära mind unusta, kui juhtud mööda minema, astu sisse (kõniksu tehes Ah revir! (ukse poole minnes, laulab).

Georg: (käsa kokku lüües) Olen ma küll inimesi näinud, kuid mitte sarnast eksemplaari, kui see on - Täna vaat kus mõrsja, poleks ma seda uskunud.

105

Hand
and
insects